

מנה בנתן

לע"צ הגאון רבי חיים בן רבי
אברהם יוסף קרייזוויט זצוק"ל
הערות והנצחות טל' 0548449853 או מייל
MABADAF12@GMAIL.COM

שינון הדף היומי בדרך קצרו

נדרים עה-פא

גליון 158 פרשת ויחי תשפ"ג

דף עה יש ראייה לר' אמי שר"א דיבר בעשה מאמר ממה שכתוב בברייתא שלר"ע לא חילקו בין עשה מאמר ללא עשה מאמר, משמע שר"ע שמע מר"א שמדובר בעשה בה מאמר, וכן יש להוכיח ממה שכתוב במשנה שכשנכנסה לרשותו גמרה לו ואם מדובר בלי קידושין מה שייך שגמרה לו א"כ מדובר שעשה בה מאמר.

מה שכתוב בברייתא שלר"ע נדרים כשאר דברים, ביאר רבא שר"ע אומר האם אתה מודה שגם בעשה מאמר שלא חייבים סקילה כנערה המאורסה, ורב אשי מדייק ממה שר"ע אומר שהיבמה אינה גמורה ליבם כמו ארוסה לאישה משמע שהכוונה לענין חיוב סקילה.

משנה האומר לאשתו שהנדרים שתדרי מהיום עד שאבא ממקום פלוני יהיו קיימים אינו קיום, ואם אמר יהיו מופרים, לר"א מופר, ולחכמים אינו מופר, ואמר ר"א שאם יש בכוחו להפר מה שכבר בא לכלל איסור ק"ו שיפר מה שעדיין לא נדרה, אמרו חכמים שכתוב בפסוק **אישה יקימנו ואישה יפרנו** שמה שבא לכלל הקם בא לכלל הפר ואם לא בא לכלל הקם לא בא לכלל הפרה. **גמרא** הסתפקו לדעת ר"א שמועיל הפרה קודם הנדר האם הנדר לא חל כלל או שהוא חל ובטל מיד, **עמוד ב** ונ"מ כשמישהו אחר התפס נזירות בנדר שלה שאם לא חל כלל א"כ לא נתפס, ואם חל ובטל א"כ נדר של אחר נתפס בנדרה, ולכאורה יש לדייק ממה שר"א למד ק"ו שלא יחול מה שלא בא לכלל איסור משמע שלא חל כלל, ויש לדחות שלא כתוב אינם באים אלא שלא באו אך הם יחולו ויתבטלו, ולכאורה יש להוכיח ממה שטען ר"א בברייתא שאם לגבי עצמו שאינו מפר נדרו אחר שנדר בכל זאת מועיל גילוי שיפר נדרו קודם שנדר, א"כ ודאי שמועיל לגבי אשתו קודם שנדרה, ואם הוא למד מנדר עצמו א"כ כמו שלגבי עצמו ודאי הכוונה שלא חל כלל מתחילה גם לגבי אשתו לא חל כלל, ויש לחלק שלגבי עצמו לא חל ולגבי אשתו חל ובטל, ולכאורה יש להוכיח ממה שטענו לדברי ר"א שיותר קל להתבטל מה שלא חל ממה שכבר חל, שיש ללמוד ממקוה שמתהר טמא אך אינו מציל טהור מליטמא כשיש שם טומאה, אדם שאינו מטהר טמאים הבלועים בו ודאי לא יציל מלהטמא א"כ משמע שלר"א לא חל כלל,

דף עו אך מהסיפא יש להוכיח להפך, שאמרו לר"א שאם מטבילים כלי טמא לטהור האם יטבילו כלי שלכשיטמא יטהר מיד, משמע שלר"א חל מיד ובטל, ויש לומר שהחכמים לא ירדו לסוף דעתו של ר"א והם טענו לו מ"מ אם אתה סובר שלא חל כלל יש לפרוץ ממקוה שלא מציל מליטמא, ואם אתה סובר שחל ובטל יש לפרוץ מכילי שאי אפשר להטבילו שיטהר מיד כשהוא נטמא, ויש להוכיח מהמשך הברייתא שר"א אומר שאם זרעים טמאים שורעים נטהרו ק"ו שהזרוע לא נטמא כלל א"כ משמע שר"א בא להוכיח שלא חל כלל.

יש להקשות שמשמע שרובנו לא דורשים ק"ו שלא יחול, ולכאורה שנינו בברייתא שלא ימכור אדם בתו נערה מק"ו שאם המכורה כבר יצאה זו שלא נמכרה ודאי לא תמכר, **עמוד ב** ויש לומר שאמנם תמיד יש ללמוד מק"ו אך כאן יש גזירת הכתוב **אישה יקימנו ואישה יפרנו** שמה שבא לכלל הקם בא לכלל הפר ומה שלא בא לכלל הקם לא בא לכלל הפר.

משנה ניתן להפר נדר כל היום ויש בזה קולא וחומרא, שאם נדרה בליל שבת יכול להפר כל הלילה וביום עד חשיכה, אך אם נדרה קודם חשיכה יכול להפר רק עד חשיכה שאם החשיך כבר לא יכול להפר. **גמרא** שנינו בברייתא שלת"ק הפרת נדרים כל היום, ולר' יוסי בר' יהודה ולר"א בר"ש מפירים עד מעת לעת, ת"ק למד מהפסוק **ביום שמעו**, ור' יוסי ור"א למדו ממה שכתוב **מיום אל יום** ות"ק לומד מזה שאם היה כתוב רק **ביום שמעו** היה ניתן להפר רק ביום ולא בלילה ומי שלומד **מיום אל יום** לומד מביום שמעו שלא אומרים שיפר רק ביום שכנגד הנדר כגון מיום ראשון ליום ראשון, קמ"ל **ביום שמעו** שרק באותו יום עד מעת לעת.

ר"ש בן פזי אומר בשם ריב"ל שאין הלכה כר' יוסי ור"א, לוי רצה לפסוק כמו התנאים הללו אך אמר לו רב שר' חייא לא פסק כמותם.

חייא בר רב היה מתיר נדרים גם כשהוא זרק חיצים, ורבה בר רב הונא היה יושב וקם בהתרת נדרים ולא היה מדקדק בדבר.

דף עז שנינו שיכולים להפר נדרים בשבת, וכן מותר להשאל על נדר לצורך שבת, והסתפקו אם מותר להשאל על נדר בשבת רק לצורך שבת או אפילו שלא לצורך שבת, ויש להוכיח מהברייתא שרב זוטי הביא אצל רב פפי שלא מפירים נדר בשבת אלא לצורך שבת, ורב אשי מקשה ממשנתנו שאם נדרה עם חשיכה מפר לה עד חשיכה, ואם נאמר שמפר רק לצורך

שבת א"כ גם בתוך היום אינו יכול להפר מה שאינו צורך שבת, ויש לומר שזה תלוי במחלוקת אם ההפרה היא כל היום או מעת לעת שאם מפר כל היום א"כ ודאי יכול להפר גם מה שאינו צורך שבת כי אם לא יפר יפסיד את זמן ההפרה, אך אם יכול להפר מעת לעת א"כ גם אחר חשיכה אינו מפסיד את הזמן להפרתו ויכול להפר רק מה שהוא צורך לשבת עצמה.

הסתפקו בדברי המשנה בשבת שנשאלים לנדרים שהן צורך השבת האם גם כשלא היה פנאי לשאול קודם שבת או רק כשלא היה פנאי לכך קודם שבת, ויש להוכיח ממה שהזדקקו להתיר לבנו של רב זוטרא בר רב זעירי גם בנדרים שהיה פנאי להפר מבעוד יום.

רב יוסף חשב לומר שבשבת נשאלים על נדר רק ביחיד מומחה ולא בג' הדיוטות כי זה נראה כמו דין, אמר אביי כיון שמתירים גם בעמידה ובלילה ובקרובים זה לא נראה כמו דין.

רב אבא אומר בשם רב הונא בשם רב שמפירים נדרים בלילה, ולכאורה זה מפורש במשנתנו שנדרה בליל שבת יפר בליל שבת ויומו, ויש לומר שרב אמר שנשאלים לנדר בלילה, ור' אבא אמר לרב הונא האם כך אמר רב אמר לו שהוא שתק אמר לו האם אמרת ששתק או ששתית ולא שמעת מה אמר רב, ויש לפשוט ממה שאמר רב איקא בר אבין שרב נזקק לרבה להתיר לו

עמוד ב בקיתון של ביהמ"ד עומד ביחיד ובלילה, וכן אמר רבה בשם ר"נ שנשאלים עומד יחיד ובלילה ובשבת ובקרובים, ואפילו היה לו פנאי מבעוד יום, ויש להקשות שבעירובין מובא מעשה שר"ג ירד מחמור והתעטף וישב כדי להתיר נדר, ויש לומר שר"ג סובר שפותרין בחרטה שצריך לעקור את הנדר מעיקרו ולכן צריך לעיין בו, ור"נ סובר שאין פותרים בחרטה ולכן ניתן להתיר מעומד, ורבא אמר לר"נ ראה ת"ח שבא מ"י ואומר שחכמים נזקקו להתיר לבנו של רב הונא בר אבין ואמרו לו

בקש רחמים על עצמך שחטאת שרב דימי אחי רב ספרא שנה שהנודר נקרא חוטא גם כשהוא מקיים את הנדר, ורב זביד למד את זה מהפסוק **וכי תחדל לנדרו לא יהיה בך חטא** משמע שאם לא חדלת יש בך חטא.

האומר לאשתו כל נדרים שתדרי אי אפשי שתדורי או שאמר אין זה נדר אינו לשון שמועיל להפרה, ואם אמר יפה עשית ואין כמותך ואם לא נדרת מדריך אני, בכל לשונות אלו זה נחשב הקמה.

לא יאמר אדם בשבת מופר לך ובטל לך כדרך שאומר בחול אלא אומר לה טלי ואכלי טלי ושתי והנדר בטל מאליו, ור' יוחנן מוסיף שצריך לבטל בלב, ושנינו בברייתא שלב"ש בשבת מבטל בלב ובחול מוציא בשפתיו, ולב"ה בין בשבת בין בחול מבטל בלב ואין צריך להוציא בשפתיו.

ר' יוחנן אומר שבעל שהפר בלשון שחכם מתיר, או חכם שהתיר בלשון שבעל מפר אינו הפרה, והתרה לומדים מהפסוק **זה הדבר שחכם מתיר** ובעל אינו מתיר שלא נאמר שאם חכם שאינו מפר מתיר בעל שמפר ק"ו שיתיר,

דף עח והתורה אומרת זה הדבר שרק שחכם מתיר ובעל אינו מתיר, ובברייתא אחרת שנינו שבעל מפר וחכם אינו מפר שלא נאמר שאם בעל שאינו מתיר מפר חכם שמתיר ק"ו שיפר והתורה אומרת **זה הדבר שרק בעל מפר וחכם אינו מפר**, ועוד לומדים מזה גזירה שוה לשחוטי חוץ שכמו ששם זה נאמר לאהרן ולבניו ולכל ישראל כך פרשת נדרים נאמרה לאהרן ובניו ולכל ישראל, וכמו שפרשת נדרים נאמרה לראשי המטות כך פרשת שחוטי חוץ נאמרה אף לראשי המטות, ואמר רב אחא בר יעקב שבפרשת נדרים באים לרבות שמועיל גם ג' הדיוטות להתיר ולא צריך רק ראשי המטות, שכל ישראל היינו הדיוטות, ומה שכתוב ראשי המטות זה בא ללמד שמומחה יכול להפר אפילו ביחיד, ומה שנאמר **ראשי המטות** בשחוטי חוץ אמר רב ששת שזה בא ללמד שיש שאלה בהקדש ולב"ש שאין שאלה בהקדש לא לומדים גזירה שוה **זה הדבר** לשחוטי חוץ והפסוק **זה הדבר** בפרשת נדרים בא ללמד שרק שחכם מתיר ולא בעל, ורק בעל מפר ולא חכם, ומה שכתוב **זה הדבר** בשחוטי חוץ מלמד שחייב רק על שחיטת חוץ ולא על מליקת חוץ, וב"ש למדו שג' הדיוטות מתירים מהפסוק שכתוב לפני פרשת נדרים **וידבר משה את מועדי ה' אל בני ישראל**, ושנו

בברייתא שלר' יוסי הגלילי נאמר שם רק שאר מועדים ולא שבת בראשית ולבן עזאי רק פרשת מועדים נאמרה לכל ישראל ולא פרשת נדרים, וב"ייתא זו היתה קשה לרב אסי בר נתן ובא לנהרדעא לפני רב ששת שיסביר לו ולא מצאו ובא אחריו למחזוא ושאל את רב ששת שבפרשה הזו כתוב להדיא שבת, ועוד שפרשת נדרים סמוכה לה, וביאר רב ששת שמועדי ה' תלוים בקידוש ב"ד ושבת בראשית אינה צריכה קידוש ב"ד,

ודוקא מועדים צריכים מומחים ואילו בנדרים מספיק ג' הדיוטות, ומה שכתוב אל ראשי המטות אמר רב חסדא שזה בא לומר שמומחה מתיר אפילו יחיד.

רב חנינא אמר שבעל שותק כדי להקניטה שלא תדור יותר יכול להפר אפילו אחרי עשרה ימים, ורב מקשה ששינוי במשנה שמתו שנינו שבמת הבעל התרוקנה רשותו לאב, כשלא שמע הבעל או ששמע ושתק או ששמע והפר ומת באותו יום, אך אם שמע וקיים או ששמע ושתק ומת למחרת אין האב יכול להפר, משמע שמדובר גם בשתק כדי להקניט ובכ"ז זה כהקמה, ויש לדחות שמדובר בשותק על מנת לקיים, אך קשה שזה נכלל בשמע וקיים, ויש לומר שמדובר בשתק סתם, ורב חסדא מקשה מברייתא שיש חומרא בהקמה מהפרה ויש חומרא בהפרה מהקמה,

דף עט יש חומרא בהקמה ששתיקה מקיימת ואינה מבטלת וכן אם קיים בלבד זה קיום אך הפרה בלבד אינה הפרה, ואם קיים אינו יכול להפר ואם הפר אינו יכול לקיים, וכתוב ששתיקה מקיימת משמע אפילו שתיקה כדי להקניט, ויש לדחות שמדובר רק בשותק כדי לקיים, ולכאורה זה כבר כלול במה שמועיל קיום בלבד, אלא מדובר בשותק סתם ומצאנו בברייתא הזו חומרא בקיום, והפרה חמורה שעל הקמה יכולים להשאל ואין אפשרות להשאל על הפרה, **רב כהנא** מוכיח מברייתא מפורשת שמה שכתוב **ואם החרש יחריש לה** הכוונה בשותק כדי להקניט ולא מדובר בשותק כדי לקיים כי כבר כתוב **כי החרש לה**, וא"כ ממה שכתוב **ואם החרש יחריש** לומדים שגם בעל מנת למיטט זה נקרא הקמה, ואין לומר שהפסוק מדבר בשותק סתם כי יש פסוקים מיותרים, **ורבא** מוכיח ממה ששינוי שאם נדרה עם חשיכה מפר לה עד לפני חשיכה שאם לא הפר והחשיך אינו יכול להפר, ולכאורה מדוע זה לא יהיה כשותק כדי להקניט אלא שבכל מקרה כששותק זה כקיום, **רב אשי** מוכיח ממה שכתוב בברייתא שאם אמר יודע אני שיש נדרים אך איני יודע שניתן להפר יכול להפר ואם אמר יודע אני שניתן להפר אך איני יודע שזה נדר, לר"מ לא יפר ולחכמים יפר, ולכאורה גם לר"מ יוכל להפר שזה לא יותר גרוע משותק כדי להקניט, ומוכח שבכל מקרה כשלא מפר חל הנדר.

פרק ואלו נדרים

משנה אלו נדרים שהבעל מפר: דברים שיש בהם עינוי נפש כגון שנודרת אם ארחת ואם לא ארחת, אם אתקשט ואם לא אתקשט, **עמוד ב'** ר' יוסי סובר שזה לא נקרא עינוי נפש, ונדרים עינוי נפש הם: שאמרה קונם פירות העולם עלי יכול להפר, אך אם אמרה קונם פירות מדינה זו עלי יכול להביא לה משל מדינה אחרת ואם אמרה פירות חנוני זה עלי אינו יכול להפר, אך אם פרנסתו רק ממנו לר' יוסי יכול להפר. **גמרא** משמע במשנה שבעל מפר רק נדרים עינוי נפש ואינו מפר מה שאינו עינוי נפש, אך יש ברייתא שאומרת שלומדים מהפסוק **בין אב לבתו בין איש לאשתו** שמפר נדרים שבינו לבנינה, ויש לומר שנדרים של עינוי נפש יכול להפר לעולם אך נדרים שאינם של עינוי נפש אך הם בינו לבנינה הפרתו מועילה כל עוד היא תחתיו, וכשיגרש אותה יחול הנדר בנדרים שאין בהם עינוי נפש, אך ביש בהם עינוי נפש לא חל הנדר, ומשמע שנדרים שאין בהם עינוי נפש חלים כשמגרש אותה, אך קשה ששינוי שלר' יוחנן בן נורי יכול להפר שמא יגרשנה ותהיה אסורה לו משמע שההפרה חלה אם הפר קודם גירושין, וצריך לומר שהפרה מועילה בכל הנדרים אך נדרים עינוי נפש מפר בין לעצמו בין לאחרים ומה שאין בו עינוי נפש מפר רק לעצמו ולא לאחרים, וכך הביאור במשנה: ואלו נדרים שהוא מפר בין לעצמו בין לאחרים נדרים שיש בהם עינוי נפש.

בדברי המשנה כשנדרה אם ארחת יש לדון אם מדובר שנדרה קונם פירות העולם עלי אם ארחת א"כ לא צריך הפרה שהרי יכולה לא לרחות ואז לא יאסרו עליה הפירות, ועוד שבמקרה כזה לא שייך מה שאומר ר' יוסי שזה לא נדרים עינוי נפש כי הרי אם היא תרחת יאסרו עליה פירות העולם,

דף פ ואם מדובר שהיא אמרה קונם הנאת רחיצה עלי לעולם אם ארחת, לכן הוא צריך להפר לה כי אם היא תתרחץ א"כ יאסר עליה הנאת רחיצה לעולם, ואם היא לא תתרחץ יהיה לה ניוול, ור' יוסי סובר שהיא יכולה לא לרחות ולא חששו לניווול כשאינה רוחצת, אך לפ"ז ר' יוסי צריך לומר שתנאי זה אינו עינוי נפש, אלא מדובר כשהיא אמרה הנאת רחיצה עלי לעולם אם ארחת היום, ור' יוסי סובר שניווול של יום אחד אינו ניוול, **עמוד ב'** ועד כאן מבואר כשנדרה אם ארחת, ויש לדון כשנדרה אם לא ארחת שאם הכוונה שהיא אמרה תאסר הנאת רחיצה עליה לעולם אם לא תרחת היום א"כ אינה צריכה הפרה שהרי יכולה לרחות באותו יום, ורב יהודה מבאר שהיא אמרה הנאת רחיצה עלי לעולם אם לא ארחת במי משרה, ולפ"ז מה שהיא אומרת בהמשך אם אתקשט אם לא אתקשט אם כוונתה שהיא תרחת בנפש א"כ זה לכלוך ומדוע היא קוראת לזה קישוט, ורב יהודה מבאר שהיא אומרת הנאת רחיצה לעולם עלי אם ארחת היום ושבועה שלא ארחת, או שהיא אומרת הנאת קישוט עלי לעולם אם

אתקשט היום ושבועה שלא אתקשט, ורבינא הקשה לרב אשי שלפ"ז יש לשנות במשנה אלו נדרים ושבועות, אמר לו רב אשי שאכן יש לשנות אלו נדרים ושבועות, או שבאמת שבועות בכלל נדרים כמו ששינונו כנדרים רשעים נדר בניזיר וקרובן ובשבועה.

משמע במשנה שלרובן כשאינה רוחצת זה עינוי נפש, ולכאורה יש להקשות ממה ששינונו לגבי יוה"כ שאף שנאסר בה' עינויים חייב כרת רק על אכילה ושתייה ואם נאמר שמניעה מרחיצה היא עינוי א"כ גם על רחיצה יתחייב כרת, ורבא מבאר שחייב כרת ביו"כ הוא רק על מה שעינויו ניכר מיד ורק באכילה ושתייה העינוי ניכר מיד, ואילו ברחיצה אין העינוי ניכר מיד, אך לגבי נדרים התורה אומרת לענות נפש והיינו כל דבר שמביא לידי עינוי וגם מניעה מרחיצה מביא לידי עינוי.

הקשו לדעת ר' יוסי ממה שכתוב שמעין של בני העיר ותלוי בו חיייהם או חיי אחרים חיייהם קודמים, ואם תלוי בו בהמותם של בני העיר ושל עיר אחרת בהמתם קודמת, ואם תלוי בו כביסתם של בני העיר ושל עיר אחרת כביסתם קודמת, ואם תלוי במעין חיי אחרים וכביסתם חיי אחרים קודמין, ור' יוסי סובר שכביסתם קודמת לחיי אחרים, ולכאורה קשה שאם בכביסה ר' יוסי סובר שיש צער במניעתה,

דף פא ברחיצת כל הגוף ודאי יש צער במניעתה, ויש לומר שאכן בכביסה יש צער יותר ממניעת רחיצת כל הגוף, כדברי שמואל שהעפרורית שיש בראש כשלא מתרחצים גורמת לעוורון והעפרורית שיש מבגדים לא מכובסים מביאה לידי שעמוממיתא שזה שגעון, ועפרורית שיש בכל הגוף מביאה לידי שחין וכיבים, וא"כ מניעת כביסה היא החמורה ביותר, ושלחו מא"י שיש להזהר מהעפרורית, ויש ללמוד תורה בחבורה, ויש להזהר בבני עניים שמהם תצא תורה, שכתוב **יול מים מדליו**, ומה שלא מצוי בת"ח שיצאו מבניהם ת"ח, **לרב יוסף** כדי שלא יאמרו שהתורה היא ירושה להם, **לרב ששת בר רב אידי** כדי שלא יתגאו על הציבור, **לרב אשי** מפני שהם קוראים לאנשים חמורים ואז מבזים אותם, **ולרבינא** מפני שאינם מברכים בתורה תחילה, כמו שאמר רב יהודה שרב דרש בפסוק **מי האיש החכם ויבן את ביתו** שאלו דבר זה לחכמים ולנביאים ולא פירושו, עד שהקב"ה בעצמו פירשה שכתוב **ויאמר ה' על עוזכם את תורתו ולא שמעו בקולי ולא הלכו בה** ולכאורה זה כפל שלא שמעו ולא הלכו, ורב ביאר שלא בירכו בתורה תחילה, שלא החשיבוה.

איסי בן יהודה לא הגיע ג' ימים לשיבת ר' יוסי, וורדימוס בן ר' יוסי שאל אותו מדוע נעדרת, אמר לו איני מבין את טעמו של אביך ואיך אבוא, אמר לו מה קשה לך אולי אדע לאשיב לך, אמר לו מדוע ר' יוסי אמר שכביסת העיר קודמת לחיי אחרים אמר לו שכתוב בפסוק **ומגרשי הערים יהיו לבהמתם ולכל חיותם** שאין לומר שהכוונה לחיה שהקי חיה בכלל בהמה, אלא הכוונה לכביסה שיש בה צער של העפרורית.

הסתפקו לדעת ר' יוסי האם יכול להפר בנדרים שבינו לבנינה, ולכאורה יש לדייק ממה שאמר ר' יוסי אין אלו נדרים עינוי נפש משמע שהם נחשבים לדברים שבינו לבנינה, ויש לדחות שהוא אמר את זה לדעת חכמים שלדעתו זה לא נקרא בינו לבנינה, אך לדעתם שידודו לו שזה לא נקרא עינוי נפש, ורב אדא בר אהבה סובר שלר' יוסי מפר בדברים שבינו לבנינה, ולרב הונא אינו מפר, **עמוד ב'** שלא מצאנו שועל שנכשל ומת בעפר פיר ואין לו סיבה להפרכי הוא מתרגל ואינו חושש לנימא, וישנה ברייתא כדעת רב אדא ששינוי שדברים שיש בהם עינוי נפש מפר גם במה שלא בינו לבנינה וכשאין עינוי נפש מפר רק בינו לבנינה ולא בינה לבין אחרים, שאם אמרה קונם פירות עלי יפר ואם אמרה קונם שאיני עושה לפי אבא ואביך ואחי ולא אתן תבן לפני בהמתך ומים לבקרך לא יפר ואם אמרה שלא אכחול ולא אפקוס ולא אשמש מטתי יפר שזה בינו לבנינה, ואם אמרה שלא אציע מטתך ולא אמזוג לך כוס ולא ארחת פניך ידך ורגלך א"כ להפר ולר"ג יפר שכתוב לא יחל דברו, ועוד לומדים מפסוק זה שחכם לא יפר נדרים עצמו, ור' יוסי הוא הסובר שלא אכחול ולא אפקוס זה בינו לבנינה וכתוב להדיא שמפר.

מה שכתוב בברייתא שלא אשמש מטתך יפר, יש לדייק שאם אמרה הנאת תשמישך עלי ודאי לא צריך להפר לדעה זו שהרי היא משועבדת לו אלא כשאמרה הנאת תשמישך עלי כדברי רב כהנא שאם אמרה הנאת תשמישי עליך כופה עליה ומשמשתו ואם אמרה הנאת תשמישך עלי יפר כי לא מאכילים לאדם דבר האסור לו.

הברייתא שאומרת שדברים המותרים ואחרים נהגו בהם איסור אין להתירם בפניהם שכתוב **לא יחל דברו**, או שלומדים מפסוק זה שחכם לא יפר נדרים עצמו, זה כדעת ר"ג שגם דבר שאינו דיבור ממש אסור.

רבא הסתפק האם תשמיש המטה נקרא עינוי נפש או דברים שבינו לבנינה, ור"ג רצה לפשוט ממה ששינוי שאם אמרה נטולה אני מהיהודים יפר חלקה ומשמשת אותו ואסורה על כל היהודים.